KALiMERA 2

zdarma

průvodce světem cestování a vybavení

Pašeráci na Balkáně | Ostrov Samui | Kurz první pomoci | Nepálské padělky | Výstup za sedm prstů

březen – duben 2008

Největší letištní terminál světa

V rámci příprav na letní olympijské hry vyrostl v Pekingu i nový letištní terminál. Jedná se o největší zastřešenou budovu světa s rozlohou zhruba 170 fotbalových hřišť. Aby mohl být tento kolos postaven, bouraly se obytné domy v okolí letiště. O svůj domov tak přišlo zhruba deset tisíc lidí.

outdoor Outlet

www.Outdoor-Outlet.cz

Vyzkoušet zboží a vyzvednout objednávky si můžete na adrese:
Kolbenova 609, Praha 9-Vysočany
přímo u stanice metra Kolbenova
otevřeno:
čtvrtek 13 - 21 h a pátek 13 - 19 h
Platí do konce května, poté na Výstavišti v Letňanech

BUNDY | BOTY | TERMOPRÁDLO | BATOHY | SPACÁKY | STANY

a nově také IN-LINE brusle

Velké plány indické železnice

Indická vláda slibuje modernizaci železniční dopravy. Pro každodenní přepravu 15 milionů cestujících by měly brzy sloužit nové vlakové soupravy s internetem a elektronickými jízdenkami. Ministr železnice dále plánuje přebudovat většinu velkých vlakových nádraží a skoncovat s toaletami v podobě zapáchajících děr v zemi.

Otisky prstů až v roce 2009

Datum, odkdy se začnou vydávat občanům Evropské unie pasy s otisky prstů, se nejspíše posune. Nové pasy se měly dostat do oběhu 1. května 2008, ale kvůli problémům s jejich zabezpečením se jimi budeme moci prokazovat až od 1. dubna 2009. Komplikace jsou podle české vlády na straně Evropské unie, která zpozdila schvalování technických parametrů. V ČR se biometrické pasy s čipy vydávají už od roku 2006, zatím ale obsahují jen digitální fotografii.

Lanový traverz přes tatranské štíty

Lomnický a Slavkovský štít ve Vysokých Tatrách možná propojí nová atrakce. Horolezec G. Stibrányi chce na týden mezi oba vrcholy napnout lano, po němž by adrenalinuchtiví zájemci mohli pomocí speciálních kladek sjíždět z Lomnického štítu na Slavkovský. Dvousetmetrové převýšení na trase dlouhé 4 km by mohlo znamenat až 100kilometrovou rychlost. S nápadem ale zatím nesouhlasí ředitel Správy Tatranského národního parku, protože oba štíty se nacházejí v nejvyšším ochranném pásmu.

Zaplavený Grand Canyon

Američtí úředníci se v březnu 2008 rozhodli již po několikáté pro umělé rozvodnění řeky Colorado v Grand Canyonu. Colorado totiž trápí od roku 1963, kdy na ní byla vybudována přehrada Powell, úbytek vody a s tím spojené usazování škodlivých sedimentů na jejím dně. Kvůli nečistotám v řece vymřely už čtyři druhy ryb. Z otevřených stavidel přehrady se řinulo až 1 200 000 litrů vody za sekundu a odborníci doufají, že „propláchnutí" řeky pomůže obnovit narušený ekosystém. Správce parku by takovou očistu uvítal každé jaro, pověřené orgány ale plánují další až na rok 2013.

Bolívie očima fotografa

Nekonečná bílá pláň. Paprsky slunce se barevně odrážejí od solných krystalků, kam jen oko dohlédne. Největší solná pláň světa – Salar de Uyuni, Altiplano. Podobné přírodní scenérie jsem ale bohužel obdivovala jen na fotografiích Kamila Fógela, kterými si na podzimním festivalu Setkání cestovatelů v KD Ládví vysloužil 3. místo v soutěži Slideshow Awards 2007.

Barvy ulic koloniální doby v bolivijském městě La Paz. ***Foto: Kamil Fógel***

Na festivalu jsi prezentoval fotky z náhorní plošiny Altiplano v Bolívii, která se rozkládá ve výšce 3500 m n. m. a je známá svým drsným klimatem a nehostinnou přírodou. Vyhledáváte na svých cestách takto náročné trasy a extrémní zážitky?

Zatím žádná naše cesta nebyla doslova extrémní. Nedávno jsem se vrátil z Indonésie a tam to opravdu bylo tak trochu mimo klasickou civilizaci, jak jsme na ni zvyklí v západním světě. Města, služby, infrastruktura – to v Indonésii chybělo. Ale v Bolívii tohle všechno funguje, patří ještě mezi velmi civilizované destinace. Máme odtud sice extrémní zážitky, například ze sjezdu na horských kolech po tzv. „Cestě smrti", kde během 64 km překonáte zhruba třítisícové převýšení po rozbité a bahnité cestě široké jen tři metry, nebo můj prvovýstup na šestitisícovou horu Huyana Potosí, Salar atd. Ale i přes tyto extrémy je Bolívie určitě jedna z nejklidnějších zemí Jižní Ameriky.

Takže považuješ Bolívii za zemi vhodnou pro turistiku a cestování?

Určitě. Bolívie je velice bezpečná země. Je to jediná země Jižní Ameriky, kde největší procento obyvatel tvoří původní Indiáni. Těmito Indiány jsou ve skutečnosti mírumilovní Aymarové a Kečuánci, kteří však nemají rádi, když jsou označováni za Indiány. Myslím si, že v Bolívii je relativně bezpečno právě díky takovému složení obyvatel.

Kromě toho je tam taky výborná a poměrně levná autobusová síť. Tu využívají pro své cestování i místní lidé, takže dostat se dá bez problémů téměř kamkoliv.

pokračování na str. 4

Pašerácká stezka Bělehrad – Sofie

Pokud vám vadí, když musíte poněkud hruběji vystrčit z kupé vrásčitou, více než osmdesátiletou stařenku, do vlaku jedoucího z Bělehradu do Sofie nenasedejte. V této pašerácké soupravě totiž panují trochu jiné poměry.

Pašerácký boss

Dvě hodiny před dosažením srbsko-bulharské hranice k nám do kupé, které jsem obsadil se třemi přáteli, nesměle vkročila dvojice mladých Rakušanů. Prý v sousedním kupé někdo odmontovává strop a cpe pod něj cigarety. Během pár desítek minut zjišťujeme, že podobné „řemeslné práce" probíhají snad ve všech kupíčkách vlaku. To už celým vagónem prostupuje atmosféra rostoucího vzrušení. Pašeráci jsou napjatí, jestli vše klapne, my jen koulíme očima a chodíme si vyměňovat dojmy s třemi dalšími Čechy z Prahy, kteří jsou na druhém konci vagónu. Máme pocit, že se hned vedle v kupé uvelebil šéf celého nekalého podniku, usměvavý hezoun, něco přes třicet let. S určitým odstupem chodíme obhlížet situaci.

Neodbytné stařeny

Předposlední zastávka před hranicemi. Vykukujeme z okna a spatřujeme houf shrbených žen – pašeráckou posilu. Nehrbí se ani tak pod tíhou let jako spíše pod tíhou nákupních tašek, které se rýsují do povědomého tvaru několika pravidelných obdélníků. Stařeny hbitými krůčky zaplavují vagóny a typicky balkánsky se překřikují. Do všech možných koutů rvou igelitky nacpané cigáry. Nesnaží se je ani příliš zakrýt. V našem kupé spatřují dob-

pokračování na str. 2

Lákadla na ostrově Samui

Třetí největší thajský ostrov leží v Thajském zálivu asi čtyřicet kilometrů od pevniny. Až do 70. let minulého století byl Samui zapomenutým světem rybářů a pěstitelů kokosů. Dnes je jednou z nejrychleji se rozvíjejících thajských turistických destinací. Letadlem z Bangkoku to sem trvá jen necelou hodinu, nebo můžete použít levnou lodní linku z přístavu Surat Thani. Kromě běžných plážových atrakcí tu ale najdete i věci, které byste nejspíš nečekali.

Škorpióní show – škorpiónům se na obličeji cvičitele snad i líbí! ***Foto: Ivan Brezina***

Opičí pomocníci

Jednou z nich je opičí škola, ve které se mladí makakové učí, jak lidem pomoci se sklizní kokosů. Výcvik mladé opice trvá asi půl roku. Inteligentní zvíře pak za den dokáže ukroutit až dvě stě ořechů. Šplh do koruny palmy je pro něj hračka, stejně jako rozeznání těch nejzralejších kusů. Očesané kokosy pak jen stačí otevřít mačetou – kokosové mléko zažene v horku žízeň líp než ledově vychlazená limonáda. Domorodci ale ořechy pěstují hlavně kvůli tučnému vnitřku. Usušením na slunci z něj vznikne tzv. kopra, nezbytná surovina pro výrobu kokosového tuku, ceněného v kosmetickém průmyslu. Na zemi zbudou hromady kokosových slupek. Ani ty ale nepřijdou nazmar. Dovedné ruce Thajců promění „odpad" ve vyřezávané kokosové krabičky na barevná mýdla, svíčky a šperky.

Sloní trek

Jen o kousek dál se v džungli rozložil sloní kemp. Do sedátka na sloních zádech nastoupíte ze speciální plošiny. Pád z výšky zhruba tří metrů by jistě nebyl příjemný. Průvodce vás ale nahoře připne bezpečnostním pásem jako v autě a na pomalé houpavé pohyby si rychle zvyknete. Trek na sloních zádech trvá asi hodinu. Pak z dálky zaslechnete hukot vodopádu.

Přírodní lázně

Vnitrozemí ostrova Samui odvodňuje několik říček. Centrální kopce se šplhají do výšky až šesti set metrů, takže tu řeky mají poměrně velký spád. Největší dvacetimetrový vodopád se jmenuje Namuang. Velká laguna u jeho paty je přírodním koupalištěm, jako vystřiženým z katalogů cestovních kanceláří. Pro-

pokračování na str. 4

EDITORIAL

V tomto čísle najdete článek o kruté dani omrzlin v podobě ztráty 7 prstů, kterou si vyžádal výstup na Pik Lenina. Fotka u článku je odpuzující. Vybraly jsme ji záměrně. Byly bychom rády, abyste si uvědomili, že omrzlina v případě nesprávné péče nemusí končit jen uříznutými prsty. Jak se zachovat v takové i jiné kritické situaci by měl vědět každý, kdo se vydává na cestu. Možná právě vy byste se rádi naučili základům první pomoci nebo si je alespoň prášili. Zážitky účastníka kurzu první pomoci na str. 2 vám přiblíží průběh takového školení.

V budoucnu se však tomuto tématu budeme věnovat aktivněji. Naším cílem jsou čtenáři Kalimery, kteří umí skutečně v kritických případech pomoci. Pokud budete pečlivým čtenářem této, ale i webové Kalimery, dozvíte se více. Pokud nám budete chtít v tomto ohledu pomoci, kontaktujte nás.

Anna Strejcová
zástupkyně šéfredaktorky

SOUTĚŽ

O ZÁJEZD CK KUDRNA

do rumunských hor Apuseni, Bihor a Vladeasa

Své odpovědi na následující otázky zasílejte do **30. dubna 2008** na email: *redakce@kalimera.cz*, předmět: KUDRNA. Nezapomeňte v emailu uvést své celé jméno a adresu (kontrola v případě výhry dle občanského průkazu).

1. *O rumunských horách je známo, že se k nim s oblibou přidávají různé přívlastky. Kterým pohořím rumunského karpatského oblouku se říká:*
a) Soutěskové
b) Nebetyčné
c) Kamenité

2. *Do kolika pohoří rumunských Karpat letos vypravuje Kudrna své zájezdy?*
a) 13
b) 18
c) 20

3. *Kdy se koná další ročník recesistického kudrnovského závodu „Koulení kola z Lednice do Brna"?*

4. *Jaké distribuční místo tištěné Kalimery využíváte? (konrétní škola, knihovna, kavárna, obchod atd.).*

Zájezd se koná v termínu 4. - 13. července 2008 a najdete jej v katalogu KUDRNA 2008 pod číslem 281702. Jeho náročnost je označena stupněm 3 - 4.

Výherci minulé soutěže o ještě větší slevu v Outdoor-Outletu jsou:
Andrea Kotrlová, Blanka Holíková, Jaroslav Chalupka, Eliška Šindelářová, Jiří Tomášek.

NEDEJ ZUBATÉ ŠANCI

Kurzům první pomoci Prázdninové školy Lipnice by podle rozšířených názorů slušel nějaký úderný reklamní slogan, nejlépe typu „Přednášky patří do školy, do hor se trénuje v terénu“. Než se ale rozhodnete utratit za příslušný výcvik několik tisíc korun, je dobré vědět, zda jde o pravdivé hodnocení, nebo jestli si zmíněná škola jen netahá triko. Jedním z vodítek by mohly být i následující řádky.

Úvodní lekce

Dorážím na základnu uprostřed Žďárských vrchů, venku je tma a těším se do postele. Školácká chyba, o chvíli později už totiž klečím nad bezvědomou postavou, nikde nikdo a já zmateně lovím těžko hmatatelný tep. Tuto úvodní praktickou simulaci vydýchává dvanáctka frekventantů kurzu ještě desítky minut, poslední iluzi večerního odpočinku pak rozbíjí start prvních přednášek. Samotná parta je výborná, kytary utichají někdy daleko po půlnoci.

Zachraň a předej dál

Simulace, přednášky, simulace, přednášky. Už ani nevím, kolikrát se ohýbám nad zhrouceným tělem, snažím se ze sténající postavy dostat nějaké kloudné informace nebo marně přemýšlím nad možným dopadem daného zranění. Náročností a kvalitou nezaostává ani teoretická část – všechny nesmyslné a nepoužitelné informace jsou osekány až na kost a pozornost je kladena jen na to nejdůležitější. „Zachraň, předej odborníkům a medicínská moudra si nech.“ Zábava končí až ke druhé hodině ráno.

Jde do tuhého

Na rozcvičení dvacetiminutová srdeční masáž, přednášející padají k zemi i během výkladu. Každá chvíle, kdy někdo nekrvácí, nekřičí nebo nebledne je požehnáním, lekám se každého hlasitějšího zvuku. Přednášky probíhají jako obvykle ve špičkové atmosféře, expedičněji zaměřeným blokem přispívá i záchranář letecké služby Liberec. Vhodně tak doplňuje lidsky i profesně vypilovanou partu doktorů a profesionálních záchranářů, kteří zajišťují fungování celého kurzu. Podvečer je ve znamení masivní záchranné operace – vysílačky, krev, umělá zranění, sníh a spousta, spousta problémů. Někdo kupodivu i přežil, do profesionálního výkonu to ale mělo daleko. Koktejl kytar, vína a dobré zábavy pak protahuje den až skoro k prvním ranním paprskům.

Křest ohněm

Drobné simulace zvládáme se stále větší jistotou, zbývá čas i na problémy přímo neohrožující život. Všichni ale vědí, že chleba se bude lámat večer, chystá se něco velkého. Nehodlám nikomu zkazit budoucí zážitek, prozradím jen, že půlnoční návrat byl ve znamení triumfu i obrovského fyzického a psychického vyčerpání. Simulace se tentokrát přiblížila realitě až mrazivým způsobem. Díky kvalitní přípravě celého organizačního týmu si účastníci kurzu odnesli velmi silný zážitek. Dnes se spát rozhodně nepůjde.

Hodnocení

Poslední přednášky, praktické prozkoušení kvůli získání certifikátu a melancholický odjezd. Kromě výborné party všichni chválíme výborné logistické zajištění akce, špičkové nasazení organizátorů, jejich odbornou erudici i kamarádský přístup. A hlavně, na rozdíl od kurzů odpřednášených pochybnými odborníky během pár hodin ve třídě, v tomhle případě šlo o skutečně použitelné informace.

Filip Černoch

Pašerácká stezka Bělehrad – Sofie

pokračování ze str.1

rou skrýš, protože nás jako turisty všechny kontroly nechávají na pokoji. Pašeračky si k nám chtějí přisednout, ale my si rezolutně chráníme své území a využíváme základy bulharštiny, které jsme se naučili ve vlaku, i když „Gledaj si rabotata!“ jsme ještě neuměli. Nápor polevuje, až když se vlak žene vstříc hraniční čáře. Naše pozornost opadne a tu jedna z o něco mladších žen vtrhne do našeho kupé a háže nám tašky na krosny. Rychle zareagujeme a tašky i s paní vystrkujeme ven. Zasahuje klidný šéf, který několika větami ženám pokyne, ať už dají pokoj.

Podplacená celnice

Konečně hranice. První kontrola, druhá, třetí. Spousta bankovek změní majitele v jednoduchém směru pašerák – policajt. Teď už s podstatně větším respektem pokradmu pozorujeme dění. Jenom jedna kontrolní dvojice vybavená notebookem si nic nebere, nic nehledá. Mladí a nezkažení? Spíš na ně dneska nevyšla řada. Vlak se zvolna rozjíždí, zdrasti Bulharsko! Kápo několikrát zavolá na některé z žen, ty se nachystají k oknům a čekají. Zahlédneme auto zaparkované na zapadlé cestě u kolejí. A najednou lup, lup, lup, tři tašky s cigaretami letí z vlaku. Ten jede příliš rychle na to, abychom sledovali jejich další osud, ale ten je vcelku jasný. Situace se několikrát opakuje a přijíždíme do první stanice v Bulharsku.

Poctivější Bulhaři?

Dragoman. Je to vesnice, nebo město? Za následujících neuvěřitelných šest hodin, které na místní stanici strávíme, se to nedozvíme. Náš pohyb se omezuje na odchod z kupé před vlak. Později se osmělíme a jdeme si do místní nádražky nakoupit nějaká piva. Cesta se nám značně protahuje. Zdejší kontrola je, jak se na první pohled zdá, jiné kafe. Jiné uniformy a o hodně důkladnější postup policistů. Ti si totiž přinášejí štafličky a šroubováky a v následujících šesti hodinách s baterkou v ruce prohledávají vlak. Tašky s cigaretami se kupí na peróně. Šéf pašeráků stojí před kupičkem, kouká z okna, pokuřuje a občas nám tzv. „okenním způsobem“ otevírá piva. Další dva nebo tři z jeho pobočníků se nám na celou dobu ztrácí z dohledu. Pašerácipěšáci jsou nervózní.

Kořist zůstala

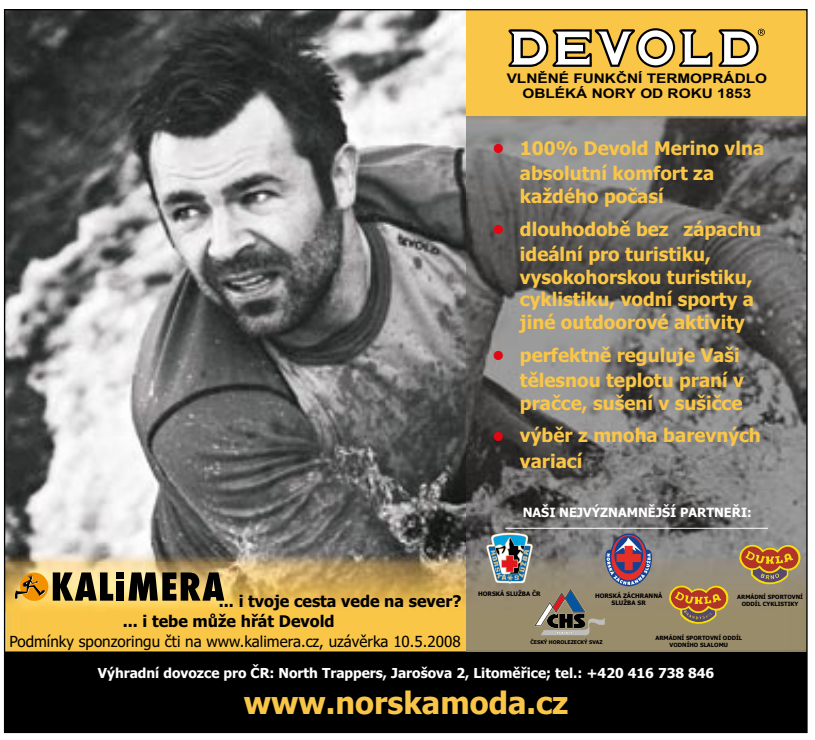
Po úmorných šesti hodinách se vlak rozjíždí. Z radosti tleskáme, až roztleskáme celý vlak. Konečně se zase přibližujeme Sofii. Nejsem určitě sám, kdo z radostného potlesku cítí značnou dávku ironie. Tipnete si, kdo jako poslední nastoupil do vlaku? Ano, náš starý známý šéf. Ještě před jeho návratem se část cigaret začala vracet do vlaku. Zadržených pašeráků bylo asi pět, všichni byli spíš jen malé ryby. Takže hodinku před příjezdem do Sofie už se rozděloval lup.

Třešnička na závěr

Byl to pro nás určitě dobrodružný, skoro se chce říct neopakovatelný zážitek. I když k jeho opakování není nic snazšího, než si koupit lístek na příští spoj Bělehrad – Sofie. Většina Čechů, které jsme v Bulharsku potkali a kteří přijeli také vlakem, měla navlas stejnou zkušenost. Opravdovou „třešničkou na dortu“ byla situace na hranicích při cestě domů, kdy vlak opět nabral zpoždění. Celníci totiž zabavili pytel, jehož obsah jsme nemohli uhodnout. Vedle stojící Srb nám to vysvětlil - předvedl „kulometné gesto“.

Miroslav Kalous

Pik Lenina za pár prstů

Je léto 2007 a vydávám se se svým bratrem Martinem a dalšími čtyřmi dobrodruhy z Poličky do Kyrgyzstánu zdolat naši první „sedmičku“. Cílem je 7134 metrů vysoký Pik Lenina, který je součástí Pamíru - třetího nejvyššího horstva Země. Po technické stránce těžký není, ale jeho klimatické podmínky na vrchol pustí jen málokoho a výstup může mít i tragické následky.

Špatné vyhlídky

Přijíždíme do základního tábora ve výšce 3400 m n. m. a naše vyhlídky nevypadají příliš optimisticky - kvůli nadměrnému množství sněhu zůstává letos vrchol stále nedobyt. Po krátké aklimatizaci vystupujeme se všemi věcmi na zádech do prvního výškového tábora (4500 m n. m.) a podnikáme odsud menší aklimatizační výstupy. Celou naši šestici však postihují nepříjemné střevní potíže a vysoké horečky, a tak opět musíme sestoupit do základního tábora. Potíže trvají celý týden.

Konečně nahoru

Po vyčerpávající nemoci se náš zdravotní stav zlepšuje. Stoupáme do prvního a další den dokonce i druhého tábora, kde v rámci aklimatizace trávíme dvě bezesné noci plné bolestí hlavy a břicha. Nadchází čas naposledy sestoupit a pak se pokusit o dobytí hory.

Jsme v základním táboře a předpověď počasí na tři dny vypadá velmi slibně. Vydáváme se do jedničky a další den plni očekávání krásného počasí do dvojky. Do třetího tábora ve výšce 6200 metrů střídavě prošlapáváme stopu v čerstvě napadaném sněhu a jen z posledních sil budujeme plošinu pro stan. Večer se mi hlavou honí otázky. Bude dobré počasí? A jsme vůbec ještě schopni někam dojít?

Hranice mezi mrtvou a živou tkání byla časem zřejmá. ***Foto: archiv autora***

Na vytoužený vrchol

Jsou tři hodiny ráno a nebe je bez mráčků, dokonce i vítr se utišil. Ani nevím, že mě čeká jeden z nejtvrdších dnů v mém životě. S bratrem Martinem vstávám a marně se asi hodinu pokoušíme zprovoznit náš plynový vařič. Balíme spacák, karimatku, trochu jídla a zbytek vody z předchozího dne. V pět hodin ráno vyrážíme. Po náročných deseti hodinách jsme na vytouženém vrcholu. Sestup je však těžší než samotný výstup. Trápí nás úplné vyčerpání, neuhasitelná žízeň a nekonečná cesta před námi. Téměř každých sto metrů ležíme na sněhu a odpočíváme. Každý krok bolí a stojí nekonečné úsilí. Poslední, třísetmetrový úsek trvá asi hodinu a půl. Jen díky vzájemné podpoře a silné vůli dojdeme ke stanu bez riskantního bivaku. Na celý den jsme kvůli nefungujícímu vařiči měli každý jen 1,5 litru vody, a to se nám málem stalo osudným. Místo předpokládaných deseti až dvanácti hodin jsme se do trojky vrátili po sedmnácti hodinách úplně vyčerpaní a dehydratovaní, nicméně rádi, že jsme to nevzdali a přežili.

Krutá daň

Pokračujeme v sestupu a Martina začínají bolet nohy. Konce prstů vypadají zvláštně špinavě a jako doktor dobře ví, že se jedná o začínající omrzliny. Do základního tábora už ho kvůli nesnesitelné bolesti musí snést kůň a ruská zdravotní sestra mu v jurtě poskytuje základní zdravotní ošetření, aby nedošlo k infekci. Prsty otékají, bílá barva postupně přechází v modrou až černou a tvoří se puchýře. I přes naše neustálé přesvědčování, ať co nejrychleji letí domů, strávil Martin ještě celý měsíc cestováním po Kyrgyzstánu a Kazachstánu. O omrzlé prsty se staral sám, každý den je převazoval sterilními obvazy, odřezával odumřelou tkáň – u pěti prstů až na kost. Postupem času se mezi mrtvou a živou tkání utvořila ostrá hranice a Martin věděl, že přijde o sedm článků prstů. Hned po příjezdu do Čech se podrobil jejich amputaci.

Jak nepřijít k omrzlině

A co bylo příčinou omrznutí? Příliš málo místa pro pohyb prstů v botách, dehydratace a sedmnáct hodin pobytu ve velkém mrazu. Od hor a horolezectví ho však tato zkušenost neodradila. Leze stále stejně dobře a už plánuje další expedici. Pro lidi, kteří mají své nohy rádi a chystají se na podobnou výpravu, máme jednoduché doporučení: mít kvalitní, dostatečně velké a prostorné boty a co nejvíce pít.

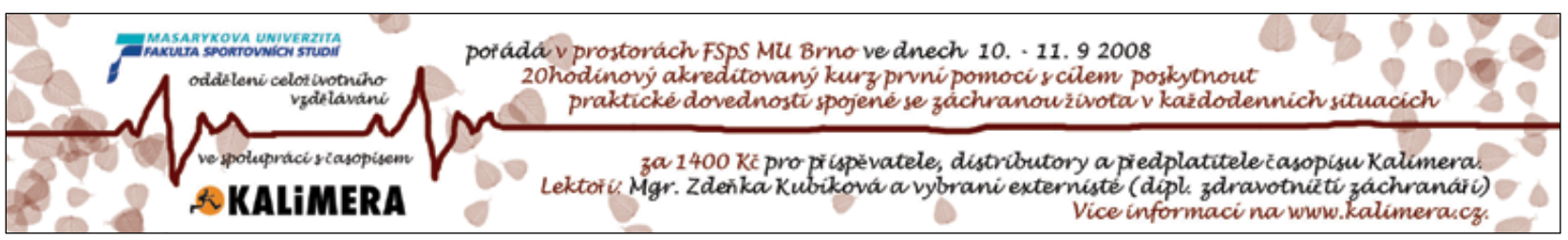
Petr Mazal

související články

- Omrzliny - nehrajte si na statečnost
- Pik Lenina před sezónou
- Podchlazení – když zima zabíjí

>>> www.kalimera.cz

Nebezpečí

NOVINKY Z VELETRHU

Vlněné prádlo Woolsens

Český výrobce původně jen ponožek Lasting socks, později i polyesterového a polypropylenového termoprádla Lasting sport, zastřešil již dříve všechny své výrobky pod značku Lasting. Nově k nim na veletrhu Sportprague 2008 přidal řadu vlastního vlněného prádla Woolsens. Extra tenkou vlnu z australských ovcí zvanou Merino pro ně zpracovává rakouská firma, jednotlivé kousky si však tento český výrobce šije sám. Část vlněné kolekce je doplněna 3% Lycrou pro zvýšení pružnosti, převážná část je však ze 100% Merino vlny.

Eko bunda

Německý specialista na funkční materiály Sympatex představil na veletrhu dámskou lyžařskou bundu Eco-Blue, která na nedávném sportovním veletrhu ISPO obdržela ocenění ISPO European Ski Award. Porotu tato zimní bunda přesvědčila nejen svými klasickými outdoorovými vlastnostmi (prodyšnost, nepromokavost, větruvzdornost, svařované švy, vodotěsná zdrhovadla atd.), ale především použitím ekolaminátu, který vzniká z membrány Sympatex a polyesterového materiálu z recyklovaných PET lahví. Polymery ekolaminátu Sympatex jsou také dále z 90 % recyklovatelné – jsou podobné přírodním materiálům, které mohou být v přírodě štěpeny díky volně se vyskytujícím enzymům, a změní se tak snadno na neškodnou vodu a kysličník uhličitý.

YATE

Český výrobce pěnových karimatek nabídne letos samonafukovací karimatku v dámském provedení délkovém (délka 168 cm) i barevném. Cena zůstane stejná jako u klasické délky. YATE je také výhradním dovozcem značky TREKMATES, která letos na veletrhu ISPO nově přestavila termoprádlo z bambusových vláken. Toto termoprádlo je vhodné na letní období a jeho cena u trika s krátkým rukávem nepřesahuje 500 Kč.

PINGUIN

Český výrobce outdoorového vybavení letos doplnil svoji řadu oblečení softshellovou řadou, při které použil jednak dvouvrstvý laminát značky Gelanots, jednak levnější Technosoft. Na trhu se letos objeví dámské i pánské modely. Nechybí ani model s vně zalepenými švy, ale také zcela opačný model softshellové bundy extrémně prodyšné, která může nahradit flísovou bundu např. v nepropro bundě Pinguin Parker. V katalogu značky Pinguin se také nově objevily dětské délky spacáků u stávajících modelů Savana a Mistral (letní a třísezónní spacák). Zcela novým modelem je Blizzard – třísezónnní dekáč ve dvou délkách – pro dospělé i pro děti.

Kateřina Sekyrková

související články

> Novinky veletrhu Sportprague 08

www.kalimera.cz

Vybavení

Nepálské padělky zn. North Fake

Asi před rokem a půl jsem měl to štěstí, že mi v práci dali pět týdnů dovolené za účelem výletu do Nepálu. Trek kolem Annapuren jsme pohodovým tempem zvládli asi za tři neděle. Zbytek času ale také nudný nebyl. Samostatnou kapitolou bylo nakupování. Kdo v takové zemi nikdy nebyl, asi nepochopí. Člověk prostě nenakupuje kvůli potřebě něco koupit, ale protože je to zábava. A to rozhodně nepatřím k těm, kteří víkend tráví v nákupním centru.

Co nakoupit?

Je možné koupit ledacos, ale v oblastech, kde se nachází turista, se okruh poměrně zužuje. A to na jídlo, suvenýry včetně knížek, „nepálské" oblečení ve stylu hippies a konečně široký výběr outdoorového vybavení. Rozdělil bych ho na 2 základní skupiny: použité vybavení a věrohodné kopie.

Použité vybavení

Vlastní zkušenost nemám, nicméně podle mého názoru se jedná o velmi kvalitní věci, kterých se různé expedice zbavují před návratem domů. Podle charakteru zboží a jeho opotřebení se odvíjí jejich cena, která není nízká, ale zároveň ani vysoká. Může to být například dobrý způsob, jak vyřešit problém se zatoulaným batohem na některém mezinárodním letišti. A vlastně také jediná možnost, jak v Nepálu koupit pohory.

Šikovné čínské ručičky

Během několika dnů, které jsem strávil v Pokhaře procházením po hlavní třídě, jsem si udělal obrázek o tom, co lze všechno koupit a za kolik. Samozřejmě, že si člověk říká: „Hele, ono je to fakt tak desetkrát levnější než u nás. Ty jo, vždyť přesně tohle prodávají v Hudysportu! Ale bude to fungovat?" Rozhovor s prodavačem byl sice zábavný, ale odpověď jsem nedostal. Na čem se prodávající shodli, je země původu: Čína. Musí tam být opravdu šikovní, protože některé výrobky jsou k nerozeznání od originálu (který ostatně také bývá z Číny), a to včetně loga na zipu nebo etikety za límcem. Některé kopie už tak povedené nejsou. Švy byly někde trochu křivě a loga nebyla úplně stejná.

Stoprocentní kopie

Škála produktů je velmi široká: oblečení značek jako The North Face, Mammut a Hard Wear, trekové hole, sandály, vařiče, batohy, spacáky atd., prostě na co si člověk vzpomene. Kvalita se velmi liší, názory prodávajícího ovšem ne: „Ano jsou to kopie, ale stejně dobré jako originál." A cena? Někdy byla až neuvěřitelně nízká. A tak jsem neodolal a utrácel.

Sandály Teva

Koupil jsem si dvoje, protože jedny jsem potřeboval na raftování. Jsou lepší než moje staré Lowa, které jsem vlastně nikdy „nevyšlápl". Žádná kůže, jen gumová podrážka a řemínky se suchým zipem. Cena cca 2 x 300 Kč. Myslím, že ty samé se prodávají v Evropě, takže jde asi o originály. Hodnocení: 100% spokojenost.

Fleecová mikina The North Face

Používám ji skoro každý den, je super. Je třeba ovšem brát v úvahu, že stejnou službu udělá jakákoli jiná fleecová mikina. Jinými slovy na fleecu asi není co zkazit. To, že je na ní napsáno „The North Face", je spíš na okrasu a pánové z marketingu téhle firmy jsou si toho dobře vědomi. Já jsem za ni dal okolo 30 Kč. Hodnocení: 100% spokojenost.

Softshellová bunda Mammut (Jacket Ultimate)

Na první pohled vydařená bunda, zdání však klame. Jediné, co je na ní dobré, je vzhled, a i ten není perfektní, protože svrchní materiál se zadrhává. Proklamovaný Windstopper vůbec nesplnil mé očekávání. Bunda sice je zcela odolná proti větru, ale naprosto mě zklamala po stránce propustnosti mého potu. Předpokládal jsem, že z tohoto hlediska bude softshell o maličko horší než tenký Windstopper, který mám.Veškerý pot se však vysrážel uvnitř jako v igelitové pláštěnce a mohl jsem akorát ždímat rukávy, kudy voda odkapávala. Bundu tedy využívám na cestu do hospody. Cena cca 600 Kč. Hodnocení: 5% spokojenost.

Kalhoty The North Face

Sehnat v Čechách normální plátěné kalhoty za normální cenu, navíc s oddělitelnými nohavicemi a opaskem na gumu, je úkol téměř nadlidský. Proto jsem si je koupil v Nepálu. Nápis The North Face pouze zvyšuje atraktivnost zboží a evidentně tam byl vyšit dodatečně. Zip spojující nohavice není dobrý. Ale na to, že stály cca 150 Kč, jsem spokojený.

Pro a proti

Pokud se člověk řídí selským rozumem a nevadí mu podporovat černý trh, lze v Nepálu nakoupit celkem dobré vybavení. Když ho má člověk pouze na parádu, je to hodně levná alternativa a můžu jenom doporučit. Pokud toho člověk nakoupí hodně, bez rozmyslu, s větší polovinou bude patrně spokojený, ovšem zbytek je na vyhození, protože byť i jediný detail, jako je třeba prodyšnost, dělá produkt nefunkční.

Karel Cvalin

Tento příspěvek byl odměněn cenou Testovny od firmy Acron - dovozce a výrobce outdoorového vybavení a doplňků.

související články

> Softshellová bunda Tilak Ogre Action
> Improvizace – vaše záruční lhůta na cestách
> Bufo Xapatan vz. Lizard Rocky Aqua

www.kalimera.cz

Testovna

Pláštěnky na batoh

Nejjednodušším řešením, jak mít věci v batohu v suchu, je strčit vše do jednoho velkého igelitového pytle. Sehnat však takový pytel, který přesně sedne do batohu, může být značný problém. A pak taky asi moc dobře nepůjde použít spodní vstup do batohu.

Doldy

Outdooroví výrobci se tak předhánějí s výrobou pláštěnek na batohy. Bohužel ne každá pláštěnka ho ochrání. Koncem devadesátých let byla značka Doldy synonymem kvalitních batohů. Jelikož vlastním od této značky batoh Pumori 65, před cestou do Rumunska v roce 2005 jsem si koupil jejich „pláštěnku".
První Rumunsko nebyl problém, mnoho nepršelo, pouze drobně mrholilo, takže jsem neodhalil vážné nedostatky. Druhý rok nás hned první den v rumunských horách přivítal velmi prudký liják. Po 30 minutách byl batoh pod pláštěnkou totálně mokrý a voda se začala dostávat i dovnitř. A jelikož nám počasí celou dobu moc nepřálo a pršelo skutečně často a vydatně, batoh byl pod pláštěnkou stále mokrý.
Po návratu domů jsem v koupelně provedl jednoduchý test. Bratr nad vanou držel Doldyho pláštěnku a já ji prudce z jedné strany sprchoval. A výsledek? Stačilo přiložit z druhé strany ruku a bylo hned jasné, že se jedná o zmetek. Ruka pod pláštěnkou byla hned mokrá. Vyrazil jsem tedy do obchodu a úspěšně ji reklamoval. Dostal jsem zbrusu novou, která opět neprošla koupelnovým testem. Zbytečně jsem tak vyhodil asi 300 Kč.

Jurek

V roce 2007 jsem si před cestou do Rumunska pořídil pláštěnku od firmy Jurek, také za cenu kolem 300 Kč. V horách jsem pak měl možnost ji pořádně otestovat v prudkém lijáku. Výrobce udává nepropustnost 7 000 mm H_2O a pláštěnka skutečně batoh ochránila. Na hřebeni se přihnal velmi silný vítr, rval nám pláštěnky z batohů dolů a unášel pryč. Vítr neodnesl jen ty pláštěnky, které byly k batohu napevno připevněny popruhem jako moje pláštěnka Jurek.

Ponču Condor

Velkou nevýhodou všech pláštěnek na batoh je to, že nechrání batoh v oblasti zad. V dešti mi po zádech pomalu stéká voda a prosakuje do batohu. Vody není mnoho, ale kapka ke kapce a batoh je po deštivém dni od zad provlhlý. Řešením může být ponču s hrbem pro batoh. Z několika výprav do rumunských hor mohu konstatovat, že kvalitní nepromokavá ponča vyrábějí české firmy Jurek a Condor. Pohyb v ponču je však o něco jiný než v nepromokavé bundě, i prodyšnost je o něco nižší. Osobně dávám přednost nepromokavé bundě a kvalitní pláštěnce. Ponču s hrbem pro batoh bych doporučil těm, kteří nemají kvalitní nepromokavou bundu a ani o její koupi neuvažují. Pro ně je ponču velmi vhodné, jeho cena se pohybuje okolo 1000 Kč.

Jaroslav Kabrhel

Tento příspěvek byl odměněn cenou Testovny od firmy Acron - dovozce a výrobce outdoorového vybavení a doplňků.

Testovna

acron®
OUTDOOR EQUIPMENT

„To není nepropro bunda, to je igelit", nadávám už po několikáté na sice krásně sbalitelnou, ale špatně fungující bundu, které se říká obecně nepropro (nepromokající, prodyšná). Má sice zalepené švy, ale vodu mám pod bundou i bez jakékoliv síly venkovního deště. Stačí udělat pár kroků, popoběhnout a je to. Zapařeno.

Vaše bunda s úžasnými parametry vodního sloupce i prodyšnosti funguje stejně? Nepotěší mě v takovém případě ani tolik neštěstí druhých jako fakt, že špatně nefunguji já na zdravém vzduchu, ale některé super high-tec materiály, u kterých si připlácíme za uvedené parametry nepropustnosti vody a čím dál tím více také za „prodyšnost" dané membrány / zátěru.
Těším se na vaše zkušenosti nejen se skleníky. V následujícím kole Testovny odměníme došlé příspěvky těmito praktickými věcmi firmy Acron - výrobce a dovozce outdoorového vybavení:

Hlavní cena:

nerezový kempinkový set na vaření Acron
obsahuje rendlík se sklopnou rukojetí,
pánev se sklopnou rukojetí,
talíř, šálek

Ostatní ceny:

- nůž wenger newranger (čepel: 440;100 mm)
- elektrický krokoměr s rozsahem do 50 km
- impregnace penguin camping silicone vhodná pro stany, zavazadla, obuv a výstroj
- impregnace penguin water and stain repellent na bázi pryskyřice na kůži a látku

Vaše zkušenosti s věcmi, které by pobyt v přírodě měly usnadňovat a zpříjemňovat, nám zasílejte do 30. dubna 2008 na adresu: *redakce@kalimera.cz*. Podmínky, za kterých mohou být vaše příspěvky v Testovně zveřejněny a tedy i odměněny, najdete v příslušném článku v rubrice Testovna spolu s detaily aktuálních cen.

AKCE

4. – 6. dubna 2008 DOVOLENÁ A REGION – výstava cestovního ruchu; Ostrava, Černá louka; www.cerna-louka.cz

10. – 13. dubna 2008 VOLNÝ ČAS A DOVOLENÁ – výstava využití volného času, dovolené, sportu, zdraví a životního stylu; Výstaviště Lysá nad Labem; www.vll.cz

17. dubna 2008 JARNÍ CYKLOJÍZDA – jízda, jejímž cílem je bezpečná Praha pro cyklisty, start 18:00; Praha, Jiřího z Poděbrad; www.cyklojizdy.cz

22. – 30. dubna 2008 KURZ PŘEŽITÍ – speciální příprava na krizové situace, přežití, první pomoc, orientace, zbraně atd.; Vyškov, Vojenská akademie; www.army.cz

8. – 11. května 2008 MARATHON SPORT EXPO – veletrh sportovních potřeb a vybavení, doprovodný program s nevšedními sporty, vstup zdarma; Praha, Výstaviště Holešovice; www.incheba.cz

11. května 2008 VOLKSWAGEN MARATHON PRAHA – jarní marathonský víkend, světová špička i amatérské kategorie, start v 9:00; Praha, Staroměstské náměstí; www.pim.cz

21. května 2008 OUTDOOR CUP – přírodní víceboj pro každého: orientace v terénu, lanové překážky, bouldery, netradiční úkoly; Praha, Modřany; www.atletivakci.cz/outdoorcup

23. – 25. května 2008 PŘEŽITÍ – fyzicky i psychicky náročná akce, ve dvojici ujít 80 km za 24 hodin, plnit úkoly a mít s sebou jen 100 g potravin; Kaplice; www.preziti.cz

KIWI svět map a průvodců
www.kiwick.cz

s námi se neztratíte
- turistické průvodce a mapy
- automapy a autoatlasy
- horolezecké publikace
- cykloturistické mapy
- navigace GPS
- vše o cestování

specializované knihkupectví KIWI
Jungmannova 23, Praha 1
Informace na tel. 224 948 455
e-mail: mapy@kiwick.cz

REDAKCE

Dvouměsíčník **KALIMERA** - průvodce světem cestování a vybavení;
Šéfredaktorka: Kateřina Sekyrková; **Zástupkyně šéfredaktorky:** Anna Strejcová; **Korektury, web:** Michaela Záleská, **Kontakt:** Krakovská 18, Praha 1, 110 00; tel.: 602 308 878; e-mail: redakce@kalimera.cz; **Distribuce**: zdarma po vysokých školách a kolejích celé ČR, na vybraných středních školách; v krajských knihovnách a vybraných sportovních prodejnách; **Stálá distribuční místa:** PRAHA – HOLAN SPORT (*archiv starších čísel*), Krakovská 18, Praha 1; BRNO – CK KUDRNA, Vobchůdek v podchodu pod nádražím; OLOMOUC – knihkupectví Pavel Dobrovský – BETA, Edelmannův palác, Horní nám. 5; PARDUBICE – CK POZNÁNÍ, tř. 17. listopadu 229; OSTRAVA – antikvariát FIDUCIA, Mlýnská 2; čajovna Šambala, Ostrčilova 11, Moravská Ostrava; VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ - alternativní centrum Vivéta, Křížkovského 111
Náklad: 30 000 ks; **Inzerce**: inzerce@kalimera.cz; **Uzávěrka příštího čísla**: 25. dubna 2008
Grafické zpracování: Grafické studio GAO; **Tisk**: VH Print;
Registrace: MK ČR E 13883; ISSN 1214-0775; **Internetová verze:** www.kalimera.cz

Bolívie očima fotografa

pokračování ze str.1

Jak na tebe Bolivijci působili?
To je trochu složitější. Bolívie má totiž jen asi 6 milionů obyvatel a ti se koncentrují pouze na určitých místech. Dvě třetiny rozlohy země pokrývá amazonský prales a zbylou třetinu tvoří náhorní plošina ve výšce tři a půl tisíce metrů, takže lidé se rozdělují na „lowlanders" a „highlanders". Obyvatelé z džungle se určitě liší povahově i co se týče zvyků a způsobu obživy od těch, kteří žijí na Altiplaně, kde je po celý rok zima. My jsme v nížině nebyli, ale lidé nahoře se chovají k cizincům dost netečně. Nechtějí se fotit a většinou se odvracejí. Naopak v Asii jsou všichni otevření.Takže z Indie mám nejhezčí portréty a z Bolívie mám nejhezčí krajinky.

Moje fotovýbava

„Vážněji fotím od r. 2002, od r. 2003 zásadně jen na diapozitivy Fuji s profesionální fototechnikou Canon (celkem cca 11 kg). Snímky prezentuji v digitální podobě po naskenování na filmovém skeneru. Finanční náročnost analogové fotografie mě časem jistě donutí se přiklonit k digitální fotografii, ale diapozitivům budu vždy věrný - po kvalitním naskenování poskytují více obrazových informací a větší rozlišení než nejmodernější modely digitálních zrcadlovek."

Právě tyto obrázky altiplanských scenérií ti vynesly cenu na festivalu. Čím tě Altiplano nejvíce okouzlilo?
Když tam vyjedeš za město, okamžitě tě pohltí neskutečná krajina. Člověk má pocit, že něco takového snad ani není na naší planetě možné. Představ si to: v létě mráz, sucho, skutečně drsné klima, kde přežije pár savců a nějaké kosodřeviny. Jinak nic. Pustina. A uprostřed toho jsou najednou nádherné laguny lemované vysokými vulkány a v nich se koupou plameňáci. Plameňáci v mrazu, to je prostě zvláštní asociace. Podobně neuvěřitelný je na Altiplanu také Salar de Uyuni. To je největší solná pláň světa (10 500 km^2 – pozn. redakce). Všude, kam dohlédneš, jen samá sůl. Nezapomenutelné jsou úchvatné scenérie při východu nebo západu slunce, kdy se sluneční paprsky odrážely od solných krystalků. Tyhle dojmy se nedají popsat, ale chtěl jsem je zachytit na svých fotografiích.

Sušená lama

„Je to v podstatě usušené embryo (viz foto), vyjmuté z dělohy dospělé lamy. Používá se jako čarodějnický artikl. Po zapálení vydává takový štiplavý zápach. Když si chce někdo v Bolívii vyčistit dům od zlých duchů, tak ho zabuduje do základů domu nebo podpálí v koutě a nechá celý dům vykouřit."

Sušená žabička

„V Bolívii se suší také malé žabičky, takové se zlatýma očima. Ty jsou u nich symbolem bohatství. Všechno to jsou v podstatě staré Aymarské zvyky, ale oficiální náboženství je křesťanství. Celá Jižní Amerika je katolická. To je pozůstatek španělské nadvlády, všude mají kostelíky a architektura je stejná jako v Seville nebo Granadě."

Text a foto: Kamil Fógel

Co bys doporučil čtenářům-fotografům, kteří mají do Bolívie také namířeno?
Hodně fotogenické místo je „Hřbitov vlaků". Dá se tam dojít pěšky z městečka Uyuni. Jdeš prázdnou krajinou a najednou se před tebou objeví koleje, které o kus dál slepě končí. Na nich stojí celá vlaková souprava, která je napůl rozpadlá a zrezivělá. Povalují se tu převrácené vagony a to všechno je koncentrované na ploše velké asi jako půl Václaváku. Pro lidi, kteří nefotí, je to možná jen hromada šrotu, ale pro mě to bylo hodně zajímavé místo.

Profil zpovídaného

Jméno: Kamil Fógel
Věk, národnost: 29 let, slovenská
Profese: lékař
Zájmy: cestování, fotografie, horolezectví, skialpinismus, MTB, trekking
Navštívené země: 2x USA, Čína, 2x Thajsko, Malajsie, Laos, Kambodža, Indonésie, Maroko, Bolívie
Nejoblíbenější destinace: jihovýchodní Asie
Cíl další cesty: Asie, subsaharská Afrika
Audiovizuální projekce: Růžová čajovna Praha, Setkání cestovatelů 2007
Plány: výstava fotek, červenec 2008, Centrum FotoŠkoda, Praha

Máš nějaký speciální bolivijský zážitek?
Tam byl každý den svým způsobem zážitek! Viděli jsme na trhu sušené lamy, sušené pásovce, viděli jsme koncert, svatbu, viděli jsme opilé svatební muzikanty, chlapík nám hrál na čarangu - to všechno je zážitek v určitém slova smyslu. Nebo jezero Titicaca při západu slunce. Možná to zní jako kýč, ale ve chvíli, kdy tam člověk je a kdy to skutečně vidí a prožívá, tak si řekne vlastně to, co má jako motto vydavatelství Lonely Planet – „A právě proto cestuji."

Michaela Záleská

Nezkrácenou podobu celého rozhovoru si můžete přečíst na www.kalimera.cz/bolívie.

související články
- *Šestidenní přechod solné pánve Uyuni*
- *Nejnebezpečnější cestou světa na bicyklech*
- *Bolivijské Altiplano*

>>> www.kalimera.cz

Bolívie

Lákadla na ostrově Samui

pokračování ze str.1

tože nahoře v džungli nejsou žádné vesnice, voda je tu krásně čistá. Osvěžující koupel ale kupodivu vyhledávají většinou jen místní.

Škorpióní divadlo

Pořádný adrenalin můžete zažít na nedaleké škorpióní show. Ale nebojte se: i kdybyste její šestinohé „herce" náhodou potkali někde v džungli, jsou tak plaší, že by před vámi sami utekli. Thajští artisté si škorpióny hustě pokrývají obličej, strkají si je do kalhot a do úst. Tohle hrůzostrašné číslo se dá samozřejmě vysvětlit tím, že jim byly předem odstraněny jedové žlázy. Na své cvičitele ale kupodivu neútočí. Dokonce to vypadá, že se jim na jejich tvářích docela líbí. Doma to však raději nezkoušejte.

Novodobá Buddhova zahrada

Kopcovitá džungle v jižní části ostrova Samui ukrývá místo zvané „Kouzelný park" nebo také „Tajná Buddhova zahrada". Začal ji budovat pěstitel ovoce jménem Nim Thongsuk v roce 1976, kdy už mu bylo skoro osmdesát let. Dokonale se mu povedlo využít horský terén, do kterého zasadil stovky soch znázorňujících výjevy z buddhistické a hinduistické mytologie. Buddhovou zahradou protéká potok s několika vodopády, na jehož březích najdete nejrůznější betonová vodní zvířata. Tak například želva je v thajském buddhismu symbolem dlouhověkosti a ryba zase značí moudrost, soucit a umění vhledu. Celek vzdáleně připomíná japonské meditační zahrady. Co na tom, že tohle místo náboženské tradice je uplácáno ze železobetonu?

Dvanáctimetrový symbol

Symbolem Samui se však stal chrám Velkého Buddhy, který hlídají na severním pobřeží mytologičtí hadi nágové. Dvanáctimetrová socha, tyčící se vysoko nad přístavem, tvoří přirozenou krajinnou dominantu. Každý návštěvník ji spatří už při příletu, zatímco jeho letadlo klesá na přistání. Na její pozlacení prý bylo třeba pět kilogramů ryzího zlata. Ačkoliv byl chrám vybudován až v roce 1972, není to žádná mrtvá památka. K soše se každý den přicházejí modlit stovky domorodců. Většina z nich prosí o ochranu a pomoc před nějakou důležitou životní událostí. Studenti si tu chtějí vymodlit štěstí před zkouškou, podnikatelé před uzavřením důležitého obchodu, ženy před svatbou. A pokud se jejich přání splní, vracejí se Velkému Buddhovi poděkovat.

Ivan Brezina

související články
- *V metropoli sexu a buddhů*
- *Thajské trhy*
- *Hadí víno*

>>> www.kalimera.cz

Thajsko

FOTOSOUTĚŽ

EKOLOGIE A VĚDA V OBJEKTIVU

Společnost Bayer odstartovala v pořadí již pátý ročník fotografické soutěže s názvem „Ekologie a věda v objektivu". Soutěž letos probíhá od března do srpna. V kategorii „PŘÍRODA – ochrana klimatu" bylo vyhlášeno téma „Věda pro lepší život". Novou kategorií je „LIDÉ – medicína pomáhá lidem".
Amatérští i profesionální fotografové se mohou přihlásit a své příspěvky vkládat na portál www.ekologievobjektivu.cz. Návštěvníci těchto stránek mohou také volit své favority a vyměňovat si názory k tématu a přihlášeným snímkům.
Vítězné fotografie vybere v průběhu září porota složená z odborníků na fotografii a na životní prostředí. Celková hodnota udílených cen v soutěži je přibližně 120 000 Kč. Projekt završí čtrnáctidenní výstava vítězných a dalších unikátních fotografií v centru Prahy a na dalších místech ČR.

Vítěz GRAND PRIX 2007

